

РЕШЕНИЕ

№ 4699

гр. София, 13.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 18.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **11007** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба с вх. № 53-04-950/04.09.2019 г., подадена от [фирма],[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], р-н „К. село“, [улица], вх. А, ет. 7, офис № 34, представлявано от П. П. Г. – управител, чрез адв. Д. Д. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221718003351-091-001/22.03.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП – С., потвърден с Решение № 1068/21.06.2019 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП.

Жалбоподателят оспорва РА в частта, в която на дружеството са определени задължения в общ размер на 75 149,66 лв. по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, произтичащи от извършено преобразуване на счетоводния финансов резултат /С./ на дружеството в посока увеличение за 2013 г. със сума в размер на 520 376,66 лв., в резултат на което е установен корпоративен данък /КД/ за внасяне в размер на 49 928,15 лв. и са начислени лихви за забава в размер на 25 221,51 лв. По отношение на определения КД за 2016 г. се оспорва и отказът на органите по приходите да признаят право на данъчен кредит на дружеството-жалбоподател във връзка с доставки от [фирма], ЕИК:[ЕИК], като се излагат съображения, че ревизиращите са извършили повърхностен и незадълбочен анализ на относимите

факти и обстоятелства и направените от тях изводи са напълно погрешни. Излага общи съображения за незаконосъобразност на издадения РА поради нарушение на административнопроизводствените правила и моли за неговата отмяна в обжалвана му част като незаконосъобразен и необоснован. В останалата част РА не се оспорва и е влязъл в сила.

По делото се изготвиха и приеха съдебно-счетоводна експертиза и допълнителна съдебно-счетоводна експертиза.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22221718003351-020-001 от 11.06.2018 г., издадена от М. А. К., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в Дирекция „Контрол“ при ТД на НАП – С., оправомощена със Заповед № РД-01-803 от 07.06.2017 г. на Директора на ТД на НАП – С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] /с предишно наименование до 24.02.2017 г. [фирма]/ за установяване на задълженията за корпоративен данък за периодите 01.01.2013 г. до 31.12.2017 г. Заповедта е връчена по реда на чл. 32 от ДОПК на 24.08.2018 г. На основание чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата започва да тече определеният двумесечен срок за извършване на ревизията и изтича на 24.10.2018 г.

На основание чл. 113, ал. 3, във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК са изменение на първоначалната заповед са издадени следните Заповеди: № Р-22221718003351-020-002/13.07.2018 г., връчена по реда на чл. 32 от ДОПК на 24.08.2018 г., с която е увеличен съставът на ревизиращия екип; № Р-22221718003351-020-003/22.10.2018 г., връчена по електронен път на обявения на дружеството адрес на 22.10.2018 г., с която е удължен срокът за приключване на ревизията с един месец; № Р-22221718003351-020-004/22.11.2018 г., връчена електронно на 05.12.2018 г., с която е определен краен срок за приключване на ревизията до 24.01.2019 г.; № Р-22221718003351-020-005/09.01.2019 г., връчена електронно на 08.02.2019 г., с която въз основа на Решение за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка № Р-22221718003351-098-001/09.01.2019 г., е променен съставът на ревизиращия екип.

Преди изтичане на срока, по молба на ревизираното лице, производството е спряно със Заповед № Р-22221718003351-023-001/24.01.2019 г., връчена електронно на 08.02.2019 г. Производството е възобновено със Заповед № Р-22221718003351-143-001/08.02.2019 г., връчена електронно на 08.02.2019 г.

Всички изброени документи са издадени от органа, възложил ревизионното производство.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ № Р-22221718003351-092-001/21.02.2019 г., издаден от И. В. А. на длъжност главен инспектор по приходите /ръководител на ревизията/ и К. К. Б. – главен инспектор по приходите. РД е връчен електронно на 26.02.2019 г. В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не е подадено възражение срещу него.

Ревизията приключва с издаването на Ревизионен акт /РА/ № Р-22221718003351-091-001/22.03.2019 г., издаден от М. А. К. на длъжност началник сектор „Ревизии“, възложил ревизията и И. В. А. на длъжност главен инспектор по приходите и ръководител на ревизията при ТД на НАП – С.. РА е връчен по електронен път на 02.04.2019 г. С РА са определени задължения за корпоративен

данък за 2013 г. общо в размер на 49 928,15 лв. и лихви за забава в размер на 25 221,51 лв., като освен това се намалява декларираната данъчна загуба за 2016 г. от декларираните 48 282,83 лв. на 17 403,83 лв.

Ревизиращите са установили, че основната дейност на задълженото лице през спорните данъчни периоди се състои в отдаване по наем на недвижим имот, находящ се на адрес: [населено място], район „В.“, [улица], [жилищен адрес] секция 2, вх. Б от жилищна сграда, ателие №А02, придобит чрез покупко-продажба, отразена в нотариален акт № 173, том VI, рег. № 30912, дело № 1105 от 30.10.2009 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в предвидения от закона срок, пред надлежен съд и от страна с правен интерес от обжалване, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваването на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Оспореният РА № Р-22221718003351-091-001/22.03.2019 г. е издаден въз основа на РД № Р-22221718003351-092-001/21.02.2019 г., издаден от И. В. А. – главен инспектор по приходите /ръководител на ревизията/ и К. К. Б. – главен инспектор по приходите. Ревизиращият екип по производството е първоначално формиран със ЗВР № Р-22221718003351-020-001/11.06.2018 г. в състав: И. В. А. – главен инспектор по приходите /ръководител на ревизията/ и Т. К. Б. – старши инспектор по приходите. Впоследствие със ЗИЗВР № Р-22221718003351-020-002/13.07.2018 г. към ревизиращия екип се присъединява и Д. М. С. – инспектор по приходите. В този си състав ревизиращият екип се запазва и при ЗИЗВР № 22221718003351-020-003/22.10.2018 г. и ЗИЗВР № 22221718003351-020-004/20.11.2018 г. Със ЗИЗВР № Р-22221718003351-020-005/09.01.2019 г., ревизиращият екип отново е променен като производството е иззето от Т. Б. и Д. С. и е възложено на К. Б. – главен инспектор по приходите. Жалбоподателят посочва, че в ЗИЗВР № Р-22221718003351-020-005/09.01.2019 г. няма информация какво налага промяната на ревизиращия екип. Такава информация не се съдържа в РД, нито в РА. Сведение за промяната се появява за първи път в Решение № 1068/21.06.2019 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП, в което на стр. 2 се споменава, че „въз основа на Решение за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка № Р-22221718003351-098-001/09.01.2019 г., е променен съставът на ревизиращия екип“. Цитираното от Директора на ДОДОП решение не е предоставено на ревизираното лице. Според дружеството-жалбоподател същото е от изключителна важност, доколкото следва да се провери дали са били налице предпоставките за прилагане на чл. 7, ал. 3 от ДОПК, във връзка с извършеното изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка. Съгласно цитираната разпоредба изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка се извършва при наличието на поне една от трите изброени хипотези: когато са налице основания за отвод или самоотвод, както и в случаите на трайна невъзможност за изпълнение на служебните задължения. Нарушението на чл. 7, ал. 3 от ДОПК би опорочило издадения РА поради липса на компетентност на актоиздателя.

В хода на производството пред настоящата съдебна инстанция въпросното Решение за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка № Р-22221718003351-098-001/09.01.2019 г. бе представено от ответника, ведно със Заявление за напускане с вх. № 94-Д-709/19.11.2019 г. от Д. М. С. – инспектор по приходите и Заповед за прекратяване на служебното правоотношение № 3266/06.12.2018 г. по отношение на Д. М. С., както и Заявление за напускане с вх. № 94-Т-186/11.07.2018 г. от Т. К. Б. – старши инспектор по приходите и Заповед за прекратяване на служебно правоотношение № 2765/30.07.2018 г. по отношение на Т. К. Б..

Прекратяването на служебните правоотношения на Д. М. С. – инспектор по приходите и Т. К. Б. – старши инспектор по приходите безспорно се явява трайна невъзможност за изпълняване на служебните задължения, каквато хипотеза е предвидена в чл. 7, ал. 3 ДОПК и следователно издаденото решение за изземване разглеждането и решаването на конкретен въпрос/преписка № Р-22221718003351-098-001/09.01.2019 г. от Д. С. и Т. Б. и възлагането на разглеждане и решаването на друго лице – К. К. Б., е законосъобразно и издадено при спазване на материалния закон. Залегналият в ДОПК принцип на стабилитет на ревизиращия екип в конкретния случай не е нарушен.

Въз основа на гореизложеното настоящият съдебен състав намира, че ревизията е надлежно възложена от компетентен орган, а ревизионният доклад и ревизионният акт са издадени от оправомощените за това органи по приходите.

По отношение съответствието на процесния РА с материалния закон, съдът взе предвид следното:

Съгласно процесния РА № Р-22221718003351-091-001/22.03.2019 г. се констатира различия между декларираните от ревизираното лице /РЛ/ данни по подадена годишна данъчна декларация /ГДД/ по чл. 92 от ЗКПО и установения резултат след ревизията за периодите 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г. и 01.01.2016 г. – 31.12.2016 г.

За финансовата 2013 г. от РЛ е подадена ГДД с вх. № 2217И0034710/27.03.2014 г. и със счетоводен финансов резултат – загуба в размер на 21 095,19 лв. и формиран данъчен финансов резултат – данъчна загуба в размер на 21 095,19 лв.

Относно сметка 499 – „Други кредитори“, същата е с начално и крайно кредитно салдо в размер на 520 376,66 лв. Няма движения по дебита и кредита през период 01.01.2013 г. – 31.12.2013 г. Пред ревизиращия екип управителят декларира, че салдото е формирано от взет заем от физическо лице през 2008 г. В публикуваните ГФО за 2008 г. в бланката на баланс в частта пасив, задължения раздел В, е отразена сума 593 000, 00 лв. Договорът за заем не е предоставен на ревизиращите, тъй като според РЛ същият е унищожен при пожар, горял в офиса на 06.07.2013 г. На ревизиращия екип е предоставено удостоверение, издадено от ГД „Пожарна безопасност и защита на населението“. Това обстоятелство не е отразено и коментирано нито в процесния РА, нито в РД, който на основание чл. 120, ал. 2 ДОПК се явява неразделна част от РА. В Решение № 1068/21.06.2019 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. се посочва, че са необосновани доводите за унищожаване на документите, доколкото в удостоверението се говори само за изгорена входна врата.

Дружеството-жалбоподател не оспорва, че при пожара на 06.07.2013 г. е горяла входната врата на офиса, но твърди че щетите от пожара обхващат цялото помещение. Твърди се, че унищожаването на документите настъпва вследствие на гъстия дим, който се образува при запалването на запалителната течност, както и от средствата, използвани за гасене на пожара. Тези твърдения се потвърждават от показанията на

свидетел, допуснат при режим на довеждане в съдебно заседание на 11.02.2020 г. Свидетелят Б. И. А. заяви пред съда: „Аз съм служител в офиса на [улица]. Господин Г. ми звънна по телефона и ми каза да дойда до офиса. На място имаше полиция, които ми снеха обяснения в един бус на пишеща машина, доколкото си спомням. Това, което видях, беше обгоряла цялата врата, както и вътре цялото помещение. Под помещението, където ни бяха компютрите имаше вода, вероятно вследствие на гасенето и всичко беше опушено, и част от нещата бяха обгорели. Това, което си спомням и което видях е, че от водата бяха разпарчетосани част от документите, а другите бяха нагорели, както и стелаж, на който ги държахме. Но беше отдавна, беше лято ако не се лъжа, защото беше слънчево“.

Предвид, че показанията на свидетеля Б. А. са непротиворечиви, ясни и съответстващи на твърденията на жалбоподателя, както и че описаното отговаря на житейската логика за настъпването на щети при пожар и при последвалите действия по гасене на пожара, съдът намира, че показанията следва да се кредитират и приема за установено, че въпросният договор за заем е унищожен от пожара на 06.07.2013 г., горял в офиса на дружеството-жалбоподател.

Органите по приходите са счели, че при липса на определен срок за връщане на предоставената в заем сума, на основание чл. 69 от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/, вземането на заемодателя става изискуемо веднага. От този момент тече и погасителната давност за вземането, съгласно чл. 114, ал. 1 ЗЗД. Когато са изпълнени общите условия на стандарт СС 18 Приходи, а именно – приход се признава, когато може да бъде надеждно оценен и е вероятно предприятието да има икономическа изгода, конкретната разпоредба, относима за признаване на приход от отписани задължения, е буква „Г“, т. 2 от Приложение към СС 18 Приходи – при изтичане на давностния срок или при наличие на други основания за отписване на задълженията. Според органите по приходите съгласно чл. 46, ал. 1 от ЗКПО, при определяне на данъчния финансов резултат, счетоводният финансов резултат се увеличава със сумата на задълженията на данъчнозадълженото лице, като увеличението се извършва в годината, в която настъпи едно от обстоятелствата, посочени в т. 1 до т. 6 на същата норма, в т.ч., „когато задълженията са погасени по давност, но не повече от пет години от момента, в който задължението е станало изискуемо“. Според органите по приходите, доколкото РЛ е декларирало, че заемът е получен през 2008 г., същото се счита за погасено по давност през 2013 г., съответно това е и годината, в която счетоводния финансов резултат следва да бъде увеличен със сумата от 520 376,66 лв.

Съдът намира, че изводите на органа по приходите относно момента на настъпване на изискуемостта и съответно – началният момент на общата петгодишна давност по чл. 110 от ЗЗД, са неправилни и в противоречие с материалния закон. Действително, чл. 69 от ЗЗД установява, че при безсрочните задължения кредиторът може да иска изпълнение веднага и следователно изискуемостта на вземането настъпва веднага. Тази правна норма обаче се явява обща по отношение на специалното правило на чл. 240, ал. 4 от ЗЗД за заема за потребление, според което, ако не е уговорено друго, заемателят трябва да върне заетите пари или вещи в течение на един месец от поканата. Приложим в случая е чл. 240, ал. 4 от ЗЗД на принципа, че специалният закон дерогира общия. Настъпването на изискуемостта на вземането в конкретния случай е снабдено с изпращане на нарочна покана от кредитора. При липса на покана за връщане на задължението, не е настъпила неговата изискуемост, тъй като

началният момент, от който започва да тече погасителната давност е в причинно-следствена връзка с настъпването на изискуемостта на вземането, а такава не е налице, респективно давността не е изтекла през 2013 г.

Въз основа на гореизложеното настоящата съдебна инстанция намира, че процесният ревизионен акт е незаконосъобразен поради противоречие с материалния закон в частта, с която на основание чл. 46, ал. 1 ЗКПО счетоводният финансов резултат за финансовата 2013 г. на дружеството-жалбоподател е увеличен със сумата от 520 376,66 лева.

За финансовата 2016 г. от РЛ е подадена ГДД с вх. № 2217И0097447/30.03.2017 г. и със счетоводен финансов резултат – загуба в размер на 48 282,83 лв. и формиран данъчен финансов резултат – данъчна загуба в размер на 48 282,83 лв.

Във връзка с доставки от [фирма], ЕИК:[ЕИК], се установява, че от страна на дружеството-жалбоподател е оказано пълно съдействие на органите по приходите, като са предоставени редица документи, свързани с престирани услуги, в т.ч. фактури, издадени от [фирма] на [фирма], ведно със съответните фискални бонове и банкови извлечения, доказващи извършване на плащане по издадените фактури; договори за наем, сключени между двете дружества с дати: 15.05.2016 г.; 16.10.2016 г., 16.11.2016 г., 05.12.2016 г.; описи към посочените договори за наем съответно с дати: 15.05.2016 г.; 16.10.2016 г., 16.11.2016 г., 05.12.2016 г.; договор за наем от 15.01.2016 г.; договор за делегация от 03.10.2016 г. Представени са всички поискани от ревизиращия екип счетоводни справки и са дадени писмени обяснения. Всички документи и обяснения се потвърждават от доставчика [фирма] при извършената от органите по приходите насрещна проверка. Налична е пълна симетрия на счетоводните записвания на РЛ и неговия доставчик.

Изложеното се потвърждава и от заключението на вещото лице, изготвило съдебно-счетоводна експертиза, според което жалбоподателят и прекият му доставчик са извършили счетоводно отразяване и разполагат с доказателства за фактурираните услуги, които процесният ревизионен акт не признава за разходи във връзка с дейността на жалбоподателя. Процесните фактури съдържат нормативно определените реквизити съгласно Закона за счетоводството, издадени са от регистрирано по ЗДДС лице и са описани в дневниците за продажби на доставчика. Налице е начисляване на ДДС по реда на чл. 86 от ЗДДС.

Органите по приходите отказват признаване на право на данъчен кредит по описаните доставки със следните мотиви: „Предвид факта, че имотът за който са вписани обстоятелствата /отдаване под наем/ е собственост на [фирма], придобит чрез покупко-продажба на 30.09.2009 г., [фирма] би следвало да е наемодател на имота и да отчита приходи от наем, а не да ползва данъчен кредит като наемодател – както е вписано в гореизброените договори за наем“. Съдът намира, че този извод на органите по приходите е неправилен, незаконосъобразен и несъответстващ на фактическото положение. Органите по приходите не са извършили проучване на последователността на сключване на договорите и последиците на всеки един от тях, по отношение на следващите го. Видно от събраните в хода на производството данни, първо РЛ придобива имота, находящ се на адрес: [населено място], район „В.“, [улица], [жилищен адрес] секция 2, вх. Б от жилищна сграда, ателие № А02 /предмет на договорите за наем/ на 30.09.2009 г., чрез договор за покупко-продажба, като сделката е изповядана под формата на нотариален акт № 173, том VI, рег. № 30912, дело № 1105 от 30.10.2009 г. На следващо място се явява сключения на 15.01.2016 г.

договор за наем, вписан в Имотния регистър /ИМ/ с № 87, том 1, дв. вх. рег. №510/15.01.2016 г., чрез който [фирма], в качеството си на собственик, отдава под наем целия имот за срок от двадесет години, като се задължава да обезпечи безпроблемното ползване на имота от страна на наемателя [фирма] срещу авансово заплащане на цената от 120 000 лв. общо за целия срок на договора платими в срок до 07.2017 г. От този момент нататък [фирма], в качеството си на наемател, се явява ползвател на имота и може да го управлява както намери за добре. Ограничения в това отношение се съдържат в договора, повелителните норми на закона, морала и добрите нрави. Доколкото срокът за плащане на цената е уговорен в полза на наемателя, началната дата на влизането му в сила и постигането на пълен ефект на управлението не се предпоставят от плащането на цената. От този момент, доколкото спазва описаните по-горе ограничения, наемателят [фирма] управлява имота. По силата на тази облигационна връзка собственикът на имота, доброволно и възмездно се лишава от правомощието за ползване на вещта, доколкото с това би нарушил договорното си задължение да не пречи на наемателя. Наемните отношения имат облигационен, а не вещноправен характер, което личи от чл. 237, ал. 1 ЗЗД. С разпоредбата законодателят е дал предимство на облигационната връзка и на сигурността на гражданския оборот пред вещноправните последици от разпореждането с имот. На 03.10.2016 г. е сключено споразумение за делегация, което е изпълнено на 24.01.2017 г. Видно от събраните в хода на производството доказателства, в т.ч. платежно нареждане от 24.01.2017 г., по споразумението за делегация е извършено реално разплащане. С изпълнението на споразумението за делегация е изпълнено и задължението на наемателя [фирма] да заплати наемната цена от 120 000 лв. общо за целия срок на договора, платими авансово до 07.2017 г. Както бе посочено, плащането на цената не е определящо за влизането в сила на договора за наем от 15.01.2016 г., като същият е влязъл в сила от датата на подписването си. От тази дата [фирма] не може да ползва и управлява имота и притежава „гола“ собственост върху него. За да може [фирма] да ползва имота, то трябва да го наеме от настоящия наемател [фирма]. С тази цел именно са сключени договорите между [фирма] и [фирма] с дати: 15.05.2016 г.; 16.10.2016 г., 16.11.2016 г., 05.12.2016 г. [фирма], наемател и ползващ целия имот съгласно договор за наем от 15.01.2016 г., преотдава под наем на [фирма] части от имота, ведно с мебелировка и техника по опис, за определен срок от време и за определена от всеки договор цена. Съгласно чл. 3 от договора за наем от 15.01.2016 г. наемателят [фирма] има право да преотдава имота без съгласието на собственика. С договорите за наем между [фирма] и [фирма] с дати: 15.05.2016 г.; 16.10.2016 г., 16.11.2016 г., 05.12.2016 г. РЛ придобива право да ползва части от процесния имот за определени периоди от време и срещу определени цени, но без да нарушава договора за наем от 15.01.2016 г. Същото е икономически обосновано, доколкото нарушаването на договора за наем от 15.01.2016 г. е скрепено с неустойка от 120 000 лв., уговорена в чл. 12 и чл. 13 от договора.

В контекста на описаното съдът приема, че цитираният извод на органите по приходите е неправилен и не отговаря на действителното положение, а именно –РЛ е отчело приход от имота чрез плащането на цената от 120 000 лв., а след това приходи от имота започва да отчита неговият наемател – [фирма]. С договора за наем собственикът се лишава от едно от правомощията, включени в състава на сложното субективно вещно право на собственост – правомощието ползване /не в смисъла на

ограничено вещно право на ползване, а като правомощие на собственика, наред с другите две правомощия – владение и разпореждане/ и това правомощие се придобива от друго лице – наемател. Правомощието ползване се състои в правната възможност на неговия титуляр /който може да бъде не само собственик, но и ползвател и наемател/ да извлича полезните свойства на вещта, като придобива доходите от нея – плодове, прираст, а също и гражданските плодове /наем/. Доколкото с първия във времето договор за наем РЛ се е разпоредило с това правомощие в полза на [фирма], комуто изрично /въпреки липсата на задължение за подобна уговорка, предвид диспозитивната норма на чл. 234, ал. 1, изр. 1 ЗЗД/ е предоставил правото да преотдава имота, то правно допустимо и оправдано е именно наемателят – титуляр на правомощието ползване по силата на договора за наем, да отдаде под наем на собственика – лишен вече от правомощието ползване – правото да ползва имота.

В допълнение на това, съдът намира, че органите по приходите се позовават на констатации, изводи и заключения, които не са формирани в същото ревизионно производство. На стр. 5 от РД се посочва, че с Протокол обр. Кд73 № 1362407/18.10.2018 г. за присъединяване на доказателствата, събрани при извършване на ревизия на дружеството, приключила с РА № Р-22221717007005-091-001/13.06.2018 г., се присъединяват освен всичко друго и „част от констатациите в РД № Р-222217177007005-092-001/14.05.2018 г., касаещи представени документи от дружеството при извършване на ревизия“. Описаното обосновава извода, че издаденият РА е незаконосъобразен и необоснован и в частта, с която данъчната загуба на дружеството-жалбоподател [фирма] за 2016 г. е намалена от декларираните 48 282,83 лв. на 17 403,83 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът приема, че Ревизионен акт № Р-22221718003351-091-001/22.03.2019 г., издаден от орган по приходите в ТД на НАП – С., изцяло потвърден с Решение № 1068/21.06.2019 г. на Директора на Дирекция „ОДОП“ – С. при ЦУ на НАП е незаконосъобразен в частта, с която на основание чл. 46, ал. 1 ЗКПО счетоводният финансов резултат на дружеството-жалбоподател за финансовата 2013 г. е увеличен със сумата от 520 376,66 лева и незаконосъобразен и необоснован в частта, с която данъчната загуба на дружеството-жалбоподател за финансовата 2016 г. е намалена от декларираните 48 282,83 лв. на 17 403,83 лв., и като такъв следва да бъде отменен в посочените части.

Предвид изхода на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя се присъждат разноските по делото и възнаграждение за един адвокат.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1, предл. първо ДОПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, III отделение, 46-ти състав

РЕШИ

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № Р-22221718003351-091-001/22.03.2019 г. в частта, с която на основание чл. 46, ал. 1 ЗКПО счетоводният финансов резултат на дружеството-жалбоподател за финансовата 2013 г. е увеличен със сумата от 520 376,66 лева и в частта, с която данъчната загуба на дружеството-жалбоподател за финансовата 2016 г. е намалена от декларираните 48 282,83 лв. на 17 403,83 лв., като незаконосъобразен и необоснован.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ:

